

underviltsning i Landbruget egentlig gavne, — hvorom man dog vel tør sige, at enten er det endnu et Problem, eller det er reent benægtet af Erfaringen, at en saadan Skoleoplysning om Landbruget, som sædvanlig gives af dem, der Intet kjende til det virkelige Landbrug, og gives til dem, der enten heller ikke kjende det, eller have dog ingen synderlig Lyst til at befatte sig dermed; at en saadan Skolekundskaab virkelig skulde være gavnlig for den vigtige Livsøjsfæl, som Agerdyrningen er hos os. Den ærede Rigsdagsmand stræbte nemlig slet ikke at gjendrive, hvad derom var sagt; men han vilde spæffe det ved at opstille Sammenligninger, ibet han sagde, at, naar der var en vigtig Forbedring, som man var enig om virkelig var til stort Gavn, saa skulde man opsætte den, indtil man kunde see, om der ikke fandtes paa Noget i samme Retning, der endnu kunde være til mere Gavn og til mere Fordeel. Saaledes vilde han sammenligne Landbohøjskolen enten med Gasbelvningen eller med Telegraphindretningen, eller hvad det nu kunde være. See, dette er Noget, som kan være meget virksomt, men som aldrig er berettiget; thi det er at stille Ting ved Siden af hinanden, som ere himmelvidt forskellige, ja, endnu langt mere forskellige, end det, der skal drives sammen ved denne foreslaaede Højskole, nemlig Veterinairkundskaab og Landinspекteur-Examen, og disse to Ting ere dog saa vidt forskellige, at skøndt man har lagt hele Landbruget ligesom til en Bro imellem dem, saa kan det dog ikke forslaae. Da den ærede Rigsdagsmand har gjort mig den Ære at tage specielt Hensyn til mig i Slutningen af sit Foredrag, saa er jo den ene Høflighed den anden værd og jeg skal da bemærke, at der vist ikke var Noget af de ærede Herrer her i Thinget, som troede, at naar jeg yttrede nogen Tvivl i Anledning af, hvad den ærede

Rigsdagsmand paastod, at saa havde jeg dog ikke mindste Tvivl om, at det, som han sagde, vilde være ganske forgjæves, naar Solen skinner, om de Fornemme vilde tage Solstinet for sig selv, og at lige saa forgjæves, som det vilde være, om de Fornemme vilde tage al Solstinet for dem selv og hindre det fra at komme til Gavn og Glæde for Smaa og Ringe; lige saa forgjæves vilde det være, naar der udbredtes en for Landbruget lige saa virksom og gavnlig Oplysning, som vi alle erkjende, at Solens er os, saa den vilde sikkert blive alle Jordbrugere til Gavn, enten man saa undte dem det eller ikke; men her var Talen om noget ganske Andet, nemlig om den Oplysning, som Landbohøjskolen skulde give, saa at hvad jeg tillod mig at tvivle om, det var kun, hvorvidt denne Oplysning, som den ærede Rigsdagsmand foreslaaer at skulle understøttes eller rettere sagt stables paa Statens Bekostning, virkelig fortjener Navn af Oplysning, eller vil være til Gavn enten for de Store eller for de Smaa. Naar man er saa god at indrømme, som jo nogle ærede Rigsdagsmænd have gjort, at denne Højskoles Oplysning vilde være fortræffelig, fortrinlig og saare frugtbar for den store Landeieendomsbesidder, da forstaaer jeg det, da har man arbeidet den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) i Hænderne, saa han synes berettiget til Slutningen. Det skal nu være langt fra mig at gjøre ligesaa, det har altid været langt fra mig, ligesom jeg overalt heller ikke troer, at han nogenstunde har behøvet, at man skal gjøre ham hans Opgave let, thi han kan nok løse den alligevel. Jeg skal derimod, da det, saavidt jeg skjønner, ikke kan nytte at være vidtløst, kun med et Par Ord udtale, at jeg virkelig anseer den Anstalt, hvorom der er Tale, for at være meget for dyr til et nyt Experiment.